

El consell de redacció

Lluís Farré. Il·lustrador

De sempre, el consell de redacció de qualsevol publicació periòdica ha despertat una estranya fascinació, un no-sap-ben-bé-què, gestat en l'aura quasi mística que desprenen aquests tres mots: consell-de-redacció. Pell de gallina, se'm posa, només de llegir-los...

No és difícil d'entendre, doncs, que també de sempre hi hagi hagut bufetades per entrar a formar-ne part, d'aquests comitès: definir el sumari de cada edició, fixar-ne les seccions, la periodicitat, etcètera, atorga als seus membres una qualitat gairebé divina, cobejada com poques pel gruix dels mortals.

Tot i així, només alguns afortunats han rebut, com l'enginyós Ulisses, l'empenta dels déus i han tingut l'honor de ser part integrant, ni que sigui només una temporada, d'un consell-de-redacció (mmmm, pur erotisme, gairebé...). A aquests els queda per sempre més una empremta inesborrable, que se'ls reconeix en la manera de caminar altius pel món, talment com els tocats per l'espasa reial a l'espatlla en ser nomenats cavallers, els que han estat xuclats vampíricament al capvespre, encara que sigui uns minuts, o els portadors de l'anell de Sàuron.

A *Faristol*, l'actual equip de privilegiats divinals (més encara que d'altres, pel fet de no cobrar ni mig duro per ser-ho) el capitaneja actualment una direcció bicèfala (Pep Molist i Joan Portell), el secretarieja la incombustible Marga Mateu, i li acabem de donar cos i consistència els tocats per la fortuna: Marta Luna, Àngel Burgas, Glòria Gorchs, Mercè Arànega i un servidor, Lluís Farré.

Una vegada per trimestre (tant de bo pogués ser quinzenal!), passat el punt del migdia, ens trobem al voltant d'una taula que res no ha d'envejar a la que compartien Artús i companyia.

I mentre saciem el nostre desig de beure i menjar amb unes fresques i cristal·lines aigües embotellades i un bé de

**LA IL·LUSTRE DELS ULLS
BLAUS MARCANT EN
VERMELL EL QUE ELLA
GENTILMENT MODIFICARIA.
EN CAS DE NEGATIVA, TÉ EL
LLEIG COSTUM D'ESVENTRAR
ELS COL-LABORADORS AMB
LES SEVES UNGLES
DELICADES.**

**EFFECTE DEL PAS
D'UN MEMBRE DEL
CONSELL DE
REDACCIÓ ENTRE
LA POBLACIÓ
COMUNA.**

EXPRESSIÓ VICIOSA DE LA DIRECTIVA BICÈFALA QUAN HA TROBAT UN COL-LABORADOR A QUI PENJAR EL MORT D'UN ARTICLE DE FONTS, DE CINCS FULLS I MIG, SOBRE LA PRESENCIA DEL GAIG DE L'EMPORDÀ EN LA LITERATURA CATALANA DEL XVIII.

ENTREPÀ DELICATESSEN, A PROPORCIÓ REAL. ENCARA QUE NO HO RECONEXEREM MAI, ÉS EL MOTIU PRINCIPAL PEL QUAL DEFENSEM AMB DENTS I UNGLES LA NOSTRA ACTIVITAT COM A MEMBRES DEL CONSELL DE REDACCIÓ DE FARISTOL.

KRAKEN DONANT UNA OPINIÓ FORÇA CLARA DEL QUE FARIA AMB L'ARTICLE DEL COL-LABORADOR X. I AMB EL COL-LABORADOR X SI EL TINGUÉS DAVANT.

déu d'entrepanets variats que farien les delícies dels habitants de l'Olimp (i de l'ardit Burgas, si no fos que sempre arriba tard per motius de feina, i que el fornit Farré degluteix tot el que té al davant com si el món que coneixem fos al punt de la seva fi), espremem les nostres testes privilegiades per ordinar les graelles de les properes edicions de la revista.

I per seleccionar els afortunats redactors als quals es perseguirà sense treva perquè entreguin els textos que, sovint sota coacció, es comprometen a enllestir en uns terminis concrets.

I per avaluar i donar el vistiplau (o no) a tot allò que hem rebut i que havia estat encarregat anteriorment. I és en aquest moment que es comprova la meravellosa diversitat i volubilitat de la nostra espècie, i del nostre consell en particular: els seus divinals membres podem passar de les lloances alades («impecable», «no se'n pot tocar ni mitja coma», «perfecte, com sempre», «en/la X és sempre garantia de feina ben feta i rigor indiscutibles», «posem-li un altar!») al verí més verinós («pretensions, ignora del tot el destinatari real», «es passa de col·loquial o de professoral, coi de mestre tites», «quina cosa tan llarga, ni llegida en diagonal no s'acaba mai», «tenim dues opcions: o cremar el text o cremar l'autor!») escopit amb una facilitat que fa feredat.

Aquest segon vessant emmetzinat (fins i tot es diria que n'hi ha que experimenten un cert plaer, quan es rabegen en l'esventrament de determinats textos), molts creuran que és més present en uns membres que en d'altres, que, coneixent els noms, de ben segur que n'hi ha que són incapaços/incapaces de tanta maldat. Ara no desvelaré noms i índexs de maldat, per no generar recels en els col·laboradors i els lectors, però sí que us diré que darrere uns ulls blaus com el cel s'hi amaga una autèntica Escil·la; darrere les ulleres secretarials, un terrible Jabberwocky; la mirada petrificant de Medusa rere el somriure amistós de la Doblellé. L'aparent bonhomia de la de nom celeste amaga el mateix Kraken; la bicefàlia es combina amb la bifidesa amb uns resultats que deixen l'hidra de Lerna a l'alçada del betum; la perfídia del mutat Smeagol és de per riure, al costat de la que desprèn el nomenat angelical. I la suma de tots ells no s'acompara al mal contingut en el darrer membre.

Amb tot, però, unes qualitats i altres només es despleguen amb un objectiu: mantenir vives la flama i les pàgines, físiques o virtuals, d'aquesta publicació tan especial, que es dedica a parlar dels mons literaris dels que encara no han estat atrapats en la teranyina de l'adulesa.

Aconseguit l'objectiu, tancat el número en elaboració, concebut el següent, acabats els debats exhaustius i els cafès, tornem a les nostres vides quotidianes, sense deixar d'exhibir amb orgull l'aura gloriosa que ens dona la pertinença al consell-de-redacció-de-Faristol.

Mmmm... pell de gallina...